

ДІПТУ СЬОГОДНІ

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

**Шановні
викладачі, співробітники
та студенти!**

**Щиро вітаємо Вас та Ваші родини
з Новим 2008 роком
та Різдвом Христовим!**

**Бажаємо Вам особистого щастя,
злету душевних сил,
родинного добробуту.
Міцного Вам здоров'я,
доброго творчого настрою,
успіхів у Вашій справі!
Нехай здійснюються
всі добрі задуми
і надії на краще майбутнє!**

**Ректорат
Профком**

Запрошуємо до читального залу економічної та гуманітарної літератури

14 листопада 2007 р. в нашому університеті відбулася значна подія – відкриття нового читального залу економічної та гуманітарної літератури. Його створення було передбачено Програмою організації бібліотечно-інформаційного обслуговування користувачів НТБ університету, викладеною в «Концепції розвитку науково-технічної бібліотеки на 2007-2012 роки».

Біля дверей 166 кімнати, що знаходиться на першому поверсі нового навчального корпусу, зібralися викладачі, співробітники, студенти. З привітаннями щодо відкриття виступив перший проректор Б. Є. Боднар. Традиційне перерізання червоної стрічки він

здійснив разом з директором науково-технічної бібліотеки Т. О. Колесниковою. Вона висловила щиро подяку ректорату, деканам, усім працівникам ДІПТУ, які брали участь у створенні цього проекту. Прикрашені жовто-блакитними кульками двері та стелажі, книжкові виставки з новими надходженнями, живі квіти на столах додавали урочистому моменту святковості.

У затишному приміщенні на 30 посадкових місць, обладнаному новими меблями й персональними комп'ютерами, зібрано найновішу літературу економічного та гуманітарного профілю, створено алфавітний каталог та тематичну картотеку, фонд розта-

шовано за системою універсальної десятикової класифікації, доступ читачам до книжок – вільний.

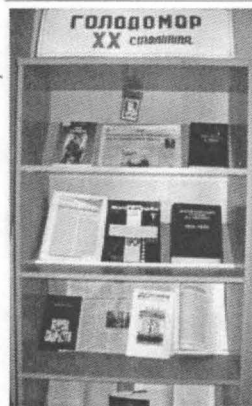
Відкриття читального залу відбулося напередодні дня студента, тому й до слова було запрошено лідерів КССМ студентів Павла Краснобріжого та Оксану Гололобову, які презентували присутнім гуманітарний проект молоді університету «ДОМ» (Догляд Особливих Малюків). Цей проект, яким студенти займаються вже не перший рік, посів 1 місце в огляді-конкурсі «Вибір року» в номінації «Кращий проект громадського життя».

На закінчення урочистостей завідувача відділом гуманітарної літератури Н. І. Долматова прочитала власний вірш «Скарбниці знань», а гості пригощалися кавою з цукерками.

Читальний зал економічної та гуманітарної літератури розпочав свою роботу і чекає відвідувачів у робочі дні з 9.00 до 16.45.

**Н. І. Долматова,
завідуюча відділом
гуманітарної
та економічної літе-
ратури НТБ**

Запали свічку

22 листопада 2007 р. науково-технічна бібліотека нашого університету проводила акцію вшанування пам'яті жертв голодомору в Україні «Запали свічку». У новому читальному залі (к.166) було розгорнуто виставку літератури «Народобивство голодом», складено композицію з поминальною свічкою.

У читальному залі зібралися студенти факультету «Економіка та менеджмент», викладачі, співробітники. До слова була запрошена відома дніпропетровська поетеса, журналістка, громадська діячка Дора Василівна Калинова. Вона розповіла присутнім про трагедію тих часів на прикладі історії своєї сім'ї, прочитала вірші. Студенти подарували автору квіти.

Н. І. Долматова, завідувача відділом гуманітарної літератури НТБ

Гостям раді не двічі, а завжди

12 грудня 2007 р. на базі Центру національно-громадянського виховання «Світлиця» ДІТу відбулася презентація Центру ім. О. Гончара Національного гірничого університету. Це не перша наша зустріч зі студентами та викладачами цього ВНЗ. Вони неодноразово були учасниками презентацій та засідань клубів, які проводилися кафедрою українознавства. Нещодавно проект Світлиці було презентовано в гірничому університеті.

Розпочався захід екскурсією по Світлиці. У свою чергу гості з НГУ запропонували студентам ДІТу та викладачам кафедри українознавства переглянути фільм про історію створення Центру. 2003 рік за рішенням ЮНЕСКО було оголошено роком Олеся Гон-

чара. 15 квітня 2003 р. на базі кафедри історії та політичної теорії НГУ урочисто відкрився перший в Україні Центр культури української мови. Його створено з нагоди святкування 85-річного ювілею нашого славетного земляка, видатного письменника сучасності.

Мета Центру – відродження і розвиток мовної культури, формування особистості як гаранта збереження і подальшого розвитку національної культури та духовності.

Серед завдань Центру – піднесення престижу української мови, підвищення загальної мовної культури студентської молоді, організація поглибленого вивчення державної мови, культури та побуту українського народу, що перегукується із завданнями, які вирішує кафедра українознавства ДІТу.

Голова Центру проф. С. Є. Ігнат'єва, доц. І. К. Цуп'як, ст. викл. Н. Г. Костюк та ст. викл. С. Ю. Жарко розповіли про роботу Центру, результативність та перспективи розвитку.

У виконанні студентів НГУ прозвучали вірші про рідну мову та українські пісні.

Валентина Кучер, зав. лабораторії каф. українознавства

СКАРБНИЦЯ ЗНАНЬ

Бібліотека – це книжок зібрання,
Це досвіду і мудрості єднання.
Книжки з людиною – на протязі життя,
Бо є перепусткою в світле майбуття.

Шевченко нам заповідав читати,
Чуже вивчати й про своє подбати.
Аби свою в житті дорогу обирати,
Скарби знання у книзі слід шукати.

Несе казковий світ добро дитині.
Вірші й пісні – то почуття родинні.
Все починається з абетки, що у школі
Дає можливість мандрувати доволі
По сторінках прозових й поетичних
У книгах наукових й історичних,
Що крізь віки прямують в сьогодення,
Даруючи нам пошуку натхнення.

Моя робота – книги видавати,
Добро і розум між людей пускати,
Досвідченою щоб була людина,
І кожним багатіла вся країна.

Для здійснення надій і сподівань
Запрошуємо вас в скарбницю знань!

*Н. І. Долматова,
завідувача відділом гуманітарної літератури НТБ*

Праздник поэзии

Золотая осень всегда полна сюрпризов. На этот раз октябрьский листопад порадовал нас солнечной встречей с очень интересными людьми – с друзьями по творчеству Анатолия Антоновича Покотилова. Заве-

дующий кафедрой «Экономическая теория» А. А. Покотилов организовал встречу талантов 25 октября. Светлана Даниловна Поливода, Елена Ивановна Коврешенко (Швец-Васина), Виктор Яковлевич Коврешенко

(Виктор Невский) в своих произведениях принесли тепло и любовь, нежность и добро в этот серый будничный день. Они были не только почетными гостями этого вечера, но и родственными душами для зрителей, потому что каждый из слушателей находил что-то близкое, схожее с творческими личностями.

В прочитанных произведениях поэты раскрывали темы любви и войны, прошлого и будущего, борьбы добра и зла в человеческой душе, выбора пути в жизни. Каждый из поэтов прекрасно, с чувством преподнес свои «творения» слушателю, затронул до глубины души. Вдохновленные поэты с таким живым интересом рассказывали о своих начинаниях, о своей деятельности, что каждый из присутствующих захотел изложить на бумаге свои мысли, переживания, свой восторг.

Яркое представление поэзии планомерно переходило в не-

мее красочную дискуссию. Активная публика с безграничным интересом и любовью заставляла поэтов говорить о высоком: о любви, о смысле жизни. После выступления каждого поэта велось живое обсуждение вопросов, касающихся его произведений, начала творческой деятельности, о том, как и где их впервые посетила муза. В общем атмосфера царил дружельюбная, располагающая к свободному и приятному разговору.

В конце встречи поэтов провожали бурными аплодисментами, дарили им цветы. Они же в свою очередь дарили свои книги с именными автографами.

Это собрание поэтов было увлекательным и интересным. Те, кто не попал на встречу, многое потеряли! Очень жаль, что современная молодежь мало интересуется поэзией!!!

*Инна Аскарлова, 726 гр.,
Радика Саламашенко, 727 гр.*

ЗАОЧНА ЧИТАЦЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ за книгою «Легенди ДІТу»

З книгою Артема Івановича Куліша «Легенди ДІТу», що вийшла друком у видавництві нашого університету в 2005 році, ознайомлює вже багато читачів науково-технічної бібліотеки. Серед них – викладачі, і співробітники, і студенти (як сучасні, так і минулих поколінь). З метою обговорення прочитаного та залучення до книги тих, хто ще не прочитав її від першої сторінки до останньої, бібліотека пропонує всім небайдужим до історії рідного ДІТу висловити свої думки і враження щодо цієї книги. Запрошуємо до слова! Свої відгуки ви можете залишити у відділі гуманітарної літератури (к.167). Найкращі з них будуть надруковані в газеті.

Книгу «Легенди ДІТу», написану професором Артемом Івановичем Кулішем, дитівці чекали давно. Я перечитав її декілька разів.

Порадувало те, що перший керівник інституту Н. М. Федченко прожив довге і яскраве життя, видавши себе праці, бо без цієї книги, дивлячись на його портрет на другому поверсі, виникала думка, що його репресували в 1938 р.

Дізнався, ким був для ДІТу один з його перших професорів А. С. Локшин і чому його могила знаходиться на території ДІТу.

Було цікаво дізнатися про діяльність М. Р. Ющенка. Ще всім недавно я спостерігав, як він у віці майже 90 років катався на велосипеді по стадіону ДІТу, і дуже шкода, що про його наукову діяльність я мало знав за його життя.

І правильно зробив автор, що подавав читачам трудовий, науковий шлях і досягнення нашого ректора доктора технічних наук, професора О. М. Пшінька.

Про високий авторитет ДІТу свідчить те, що протягом 15 років головою ради ректорів вузів Дніпропетровщини був його ректор В. А. Каблуків, якому присвячено багато матеріалу в книзі.

Вражає наукова діяльність академіка В. А. Лазаряна і особливе, а це я чув і від випускників ДІТу, як він допомагав студентам, які потребували матеріальної і моральної підтримки.

Цікаво автор подає методи роботи М. А. Фрішмана – кращого лектора ДІТу: його лекції супроводжувала музика. Аудиторія № 503, яку він створив, була красотою в місті й області. Він організував конкурси на кращий конспект серед студентів.

Достойним прикладом є ставлення до науки професора Є. П. Блохіна, який дуже давно, будучи асистентом кафедри теоретичної механіки, виходив з бібліотеки з двома повними великими сумками наукових книг і протягом тижня їх творчо вивчав, в 30 років став кандидатом технічних наук, доцентом, а згодом доктором технічних наук.

У книзі розповідається про вклад дитівців у здобуття перемоги над фашистами. Академік

М. Г. Бондар брав участь у відновленні мостів. А. А. Хохлов, що понад 20 років був деканом мостового факультету, відбудовував мости в складі мостового загону № 416. А. І. Стукалов всю війну прослужив у залізничних військах, а згодом очолював колектив кафедри будівельної механіки. А. Н. Лебедінець на фронті відновлював мости, а в ДІТ прийшов досвідченим мостобудівником. В. Г. Сидоров, пройшовши війну, сім років передавав свій досвід на кафедрі військової підготовки, а потім ще 22 роки працював деканом ряду факультетів. Випускник ДІТу С. П. Горбатов у роки війни брав участь у будівництві моста довжиною 5,5 км через Керченську протоку, відновлював роботу мостів через Дніпро, Дон, Донець, переправляв залізничні цистерни по воді через Волгу.

Стало відомо, що ДІТ з 1933 року жив з урахуванням вимог статутів Робітничо-селянської Червоної армії. Усі студенти і працівники ДІТу об'єднувалися у військові одиниці – полк, факультети складали батальйони. Директор інституту був командиром полку. В 1940 році всі студенти робили марш-кидок на 10 км у протиіазах. Був період після війни, коли дипломники у своїх випускних роботах розробляли спеціальний розділ про роботу залізничного транспорту в воєнний період.

Автор подає нам історію пам'ятника загиблим студентам, а також розповів про відродження ДІТу після війни.

Я дізнався, що одним з найбільш шанованих ректорів Ленінградського інституту інженерів залізничного транспорту, який я закінчував, був випускник ДІТу Є. Я. Красковський.

Розповідається про видатних спортсменів-дитівців, і серед них про Г. Ф. Чилікіна – майбутнього декана електрофаку. Багато теплих слів присвятив автор декану найбільшого факультету ВНЗ, кандидату технічних наук, доценту М. П. Довбні.

Кожна сторінка книги – це історія ДІТу, і хочеться побажати автору нових сил і здоров'я, щоб продовжити цю книгу, а також відкрити нові імена, нові сторінки історії нашого університету.

М. П. Зайцев

Вав молодий дитівський вчений, керівник лабораторії обчислювальних машин (так називався тоді обчислювальний центр) Юрій Опанасович Муха.

Пройшов час. Конструкторське бюро на озброєння Радянської армії направило ракети СС-20 «Сатана».

У книзі читач знайде багато інших розповідей про захоплені дитівських вчених розробками новітніх напрямків світової науки.

А такі розділи, як «Костюм від Поповича», «Дитівська брехалівка», «Студентський гумор» не зможуть залишити байдужим жодного студента.

Ж. Г. Грудєва, зберіач фондів музею ДІТу

Слово до читача

Кожна книга має свого читача. Книга «Легенди ДІТу» призначена для тих, хто вважає себе дитівцем, любить свій університет, своїх товаришів по навчанню, по роботі, шанобливо ставиться до тих, хто творив славу ДІТу в попередні роки.

У житті кожного із нас настає та мить, коли доводиться залишити стіни рідного університету. І дуже часто виникає проблема: «Що я можу розказати своїм новим колегам по роботі, своїм друзям, своїм дітям про університет?». Сподіваюсь, що книга допоможе в цьому багатьом нашим випускникам.

Буду дуже радий, якщо читач пізнає щось нове, цікаве про керівників нашого університету, провідних вчених, про свого викладача, про товариша, з яким навчався протягом п'яти років, дізнається про історію свого факультету, своєї спеціальності.

Особливістю книги є те, що в ній відмічено багато цікавого матеріалу про студентів, про їх

традиції, їх життя, досягнення не тільки в навчанні та науці, але і в спорті, художній самодіяльності, побуті, трудових справах.

Особливе місце в книзі займає розповідь про студентів і викладачів, які в роки Великої Вітчизняної стали на захист нашої Батьківщини.

Коли я писав цю книгу, то основним моїм бажанням було зберегти та донести історичні відомості про наш університет. У процесі роботи був використаний унікальний історичний матеріал, спогади і свідчення тих, хто сьогодні працює поряд із нами, і тих, хто вже пішов із життя.

Ця книга – це зафіксована дитівська пам'ять, а пам'ять повинна переходити від покоління до покоління, вона повинна бути вічною.

**Професор кафедр
«Українознавство»
А. І. Куліш**

закінчується 2005 роком. Як і це легенди – це дійсність!

**Доцент кафедри «Колія та
коліїне господарство»
К. В. Мойсєєнко**

Нещодавно мені довелося прочитати книгу А. І. Куліша «Легенди ДІТу», присвячену 75-річчю від дня заснування Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту ім. академіка В. А. Лазаряна. У книзі – сотні студентських прізвищ, прізвищ професорів, викладачів, співробітників – усіх, хто зробив та робить зараз свій внесок у життя університету. Книга надзвичайно цікава, адже автор не тільки описує життєвий шлях ректорів, професорів та викладачів, а й наводить багато цікавих прикладів зі студентського життя – гумор, байки та бувальщини.

Оскільки я студент факультету «Технічна кібернетика», то цілком природно, що багато уваги я звернув на розвиток саме свого факультету, адже мене цікавить його історія. Розповіді «Академік В. А. Лазарян – легенда ДІТу», «Шлях до науки Всеволода Лазаряна» дають вичерпну біографію видатного вченого та інформацію про його праці, прагнення і переконання. «Перша ЕОМ в ДІТі», «Сила переконання», «Битва за ЕС-1050» – це розповіді про нелегке становлення обчислювальної техніки в ДІТі, про перешкоди, які виникали перед корифеями факультету «Обчислювальна техніка». Доволі цікавими є історії «ДІТ і «Сатана» та «Наукова робота для міліції» – історії про практичне застосування винаходів вче-

них ДІТу, а саме Ю. О. Мухи, колишнього керівника лабораторії обчислювальних машин та В. В. Скалозуба, нинішнього завідувачого кафедрою «Комп'ютерні інформаційні технології». Є в цій книзі і історія першого випускника факультету «Обчислювальна техніка» Володимир Кириловича Стельмаха, начальника обчислювального центру ДІТу. До речі, саме з його ініціати та за активної участі на обчислювальному центрі був створений музей, де всі бажані можуть побачити обчислювальну техніку різних поколінь – від рахівниці і арифмометра до сучасних машин. Деякі розповіді настільки захоплюючі, що я їх перечитав по кілька разів...

На мою думку, книга має налаштувати не тільки студента, але й професора, викладача, технічного працівника зберегати та примножувати багаті традиції нашого університету – Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту ім. академіка В. А. Лазаряна. І я раджу кожному, хто навчається чи працює в ДІТі, хто вже отримав диплом інженера чи тільки збирається вступати до університету, всім, хто просто любить ДІТ – читайте! Читайте цю книгу, дізнавайтесь багато нового і цікавого, примножуйте честь ДІТу.

Євген Лебідь, ст. 921 гр.

Эльбрусіада-2007

Окончание. Начало в № 98, 99

Рядом с нами стояли палатки альпинистов из Польши и Словакии. Немного пообщались с ними на английском. Русский ребята не знают, т.к. у них в школах его уже не преподают.

Большая часть восходителей на Эльбрус иностранцы. Для части из них Эльбрус представляет не только спортивный интерес. У всех арийских народов, разбросанных чуть ли не на половине Европы, самым святым местом, своеобразным природным храмом, являлась высшая топографическая точка. По мнению ряда историков, прародиной белой расы является Кавказ, а Эльбрус — алтарь арийских богов. Поэтому многих альпинистов из Европы тянет на Эльбрус. Не случайно гитлеровцы уделили огромное значение захвату Эльбруса — арийской святыни и водружению на нем своего флага.

Каждый раз перед поездкой на Кавказ задумываешься, для чего тебе надо еще раз сходить на Эльбрус. Заработка гида хватает, чтобы покрыть все затраты по поездке, так что это не аргумент. Спокойнее сидеть на даче. Однако тянет туда. Скорее всего, хочешь вернуться в горы, ставшие для тебя «праздником, который всегда с тобой», проверить себя на прочность, пообщаться со старыми друзьями и встретить новых.

Из-за резкого набора высоты и интенсивной нагрузки побаливала голова, поэтому после обеда легли спать.

По обычному сценарию на следующий день нужно было подняться до скал Пастухова на высоту 4800 м, где когда-то знаменитый русский топограф Андрей Пастухов ночевал при восхождении, завернувшись в казачью бурку.

Кстати, он первым из русских поднялся на западную вершину в 1890 году.

После этого спуститься в базовый лагерь и еще раз переночевать. Такие подъемы и спуски необходимы для приобретения акклиматизации. Только после этого можно пытаться покорить вершину.

Однако на этот раз пришлось в планы внести коррективы. Немного отдохнув, позвонили по мобильнику в поселок Эльбрус нашему другу Валерию Клеустову, который нас не раз выручал в трудных ситуациях, и попросили узнать по Интернету прогноз погоды.

Клеустов в прошлом киевлянин, много лет проработал спасателем в Приэльбрусье. Во время одной из спасаловок зимой на Эльбрусе получил серьезные травмы и стал инвалидом. Он автор известной книги «Записки спасателя». Последние годы живет в Эльбрусе.

Через полчаса Валера по телефону сообщил, что приближается мощный циклон и завтра последний день хорошей погоды. Посоветовавшись, решили завтра выходить. Срочно позвонили Валере Проскуре, который остался на «Бочках» опекал американцев, и сообщили, что в связи с резким ухудшением погоды предлагаем выходить завтра. Через несколько минут он перезвонил и сообщил, что они пойдут на восхождение вместе с нами и подьедут к старту на горном тракторе.

Вечером начали готовиться к выходу. На восхождение каждый берет с собой немного шоколада, сухофруктов, конфет и другой легкоусваиваемой еды и обязательно питье. Одежда и обувь должны хорошо защищать от холода и ветра. У каждого должен быть фонарик и хорошие солнцезащит-

ные очки, а лучше иметь еще и запасные. Без очков можно ослепнуть на солнце. Кроме того, желательно иметь хороший защитный крем. Из снаряжения достаточно иметь кошки и трекинговые палки.

В середине 90-х годов прошлого века на Эльбрусе появился мужчина лет пятидесяти Орест, родом из Западной Украины. Раньше он был довольно преуспевающим человеком, имел семью и два высших образования. А потом, по каким то причинам, все бросил и переехал в Приэльбрусье. Каждое лето он жил на ночевках в районе «Приюта 11» и был местной достопримечательностью. Все его знали и понемногу подкармливали. Орест так закалился, что ходил каждую неделю на Эльбрус без очков и в дырявых ботинках. А потом он также неожиданно куда-то исчез, как и появился.

В горах обычно утром погода лучше, поэтому выходят на восхождение очень рано. Мы вышли в два часа ночи, а черкасчане еще раньше. Кроме нас на восхождение вышло много восходителей других команд. Шли вверх по льду и фирну в кошках, освещая себе путь фонариками.

Труднее всех было Силлерам, которые шли вверх на лыжах. Нужно сказать, что у них были лыжи, разработанные для хождения в горах. Чтобы лыжа не проскальзывала вниз при движении, на нее снизу натягивают специальную ленту, обладающую высоким трением.

Было интересно наблюдать за процессией восходителей в полной ночи. Вверху ярко светятся звезды, а в низу видна длинная цепочка огоньков.

Путь подъема промаркирован вешками и в хорошую погоду хорошо видно. Однако в тумане или при сильном снегопаде легко можно сбиться с пути, попасть в зону трещин и провалиться.

На этот раз было не очень холодно. Первая остановка была через полтора часа у верхней крошки скал Пастухова. Во время отдыха немного перекусили.

Отсюда начинается наиболее опасный участок пути. Начинает болеть голова, все труднее дышать и чаще приходится делать остановки. Начали встречаться отдельные восходители с трудом спускающиеся вниз. Для них восхождение уже закончилось.

Помню, десять лет назад с нами шел молодой очень крепкий парень. Пройдя немного выше скал Пастухова, он сказал, что у него сильно болит голова и он возвращается. На что ему Пригода ответил, что здесь у всех болит и нужно терпеть. То, что даже у Пригоды болит голова, парня успокоило, и он пошел дальше. Но не у всех такое здоровье, какое было у этого парня.

То, что всем плохо на Эльбрусе, это правило, но у каждого правила есть исключение. В прошлом году у нас переводчицей была Настя Проскура. Она с самого начала просилась на восхождение, но мы ее отговаривали, т.к. у нее не было достаточного опыта и подготовки. На тренировочном восхождении она показала себя очень хорошо, и мы разрешили ей идти на Эльбрус в группе, где гидом был ее отец. Настя на Эльбрусе чувствовала себя очень хорошо. Как она потом говорила, шла как на крыльях.

Когда мы находились на длинном траверсе перед выходом на перевычку между Западной и Восточной вершинами, началась сильная пурга. Все остановились. Однако мы пошли дальше до перевычки на высоте 5200 м. Там отдохнули немного, решили продолжить движение, не ожидая окончания пурги. На этот раз мы взяли с собой GPS для ориентирования в плохую погоду. От перевычки начинается крутой подъем и идти стало еще труднее. Приходилось делать

вдох-выдох на каждый шаг и чаще останавливались для отдыха. Примерно через час вышли на плато. Погода немного улучшилась, и идти стало легче. Вскоре далеко впереди увидели небольшой холм на краю плато. Это и есть западная вершина.

На нее мы поднялись около девяти часов утра. К этому времени погода улучшилась и мы с удовольствием фотографировались. С вершины прекрасный вид. В хорошую погоду на востоке виден весь Главный Кавказский хребет до Казбека, на севере Восточная вершина высотой 5621 м, на западе вершины Западного Кавказа, а на юге Грузия. Говорят, что, когда высокая прозрачность воздуха, с Эльбруса видны Черное и Каспийское моря. Я несколько раз поднимался зимой на вершину в хорошую погоду при высокой прозрачности воздуха, но ни разу их не видел.

Силлеры, оставив лыжи на перевычке, поднялись на вершину немного позже нас. На спуске встретили остальных участников восхождения, ожидавших улучшения погоды. По дороге вниз немцам и шведам было плохо, у ребят болели головы и их потащило. У них это первый пятидесятник, а высота дается не так просто. Однако к трем часам мы все же спустились на бивуак. Вскоре увидели тройку Силлеров, осторожно спускающихся на лыжах по крутому склону. Нужно отдать им должное, не часто можно увидеть семью, спустившуюся на лыжах Эльбруса.

Из другой группы на этот раз никто не смог взойти на вершину.

Уже к вечеру погода ухудшилась, внизу в ущелье пошел дождь, а вверху снег. В такую погоду на Эльбрус не ходят.

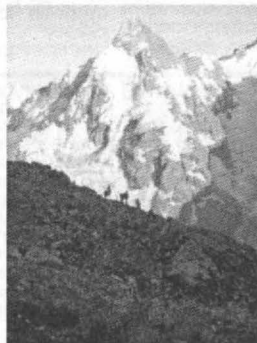
После возвращения на приют мы отдохнули. К сожалению, плохая погода не позволила нам совершить экскурсии по району. В лагере было сыро и неуютно.

В один из последних дней в гости пришла наша старая знакомая Елена Семеновна Жирнова. Около сорока лет назад она совершила восхождение на знаменитую Ушбу в составе днепропетровской команды. Последние годы живет в поселке Эльбрус и времени занимается продажей значков. Бизнес копеечный, но дает ей возможность общаться с людьми, рассказывать им о районе и его истории. На этот раз она принесла с собой значки с изображением Эльбруса, которых уже давно не купили в киосках. Иностранцы живо заинтересовались ими. Однако покупали мало. В отличие от нас, они лишнюю копейку не потратят, даже если что-то очень хочется.

На прощальный ужин Ахия зарезал барана. Такие на Кавказе традиции. Хотя это было не очень эстетичное зрелище для цивилизованного человека, но смотреть на то, с каким мастерством он разделывал барана, было интересно. За столом пили за дружбу проскавейский коньяк и нашу горилку с перцем и под аккомпанемент гитары пели песни, мы — украинские и русские, а американцы и европейцы свои. При этом старались подпевать друг другу.

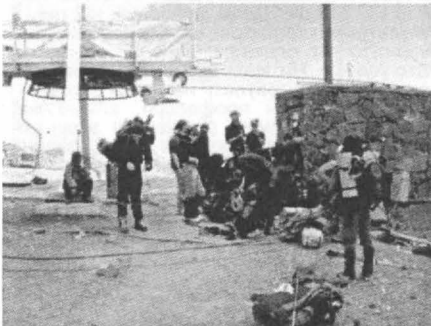
Непогода длилась четыре дня, как раз до отъезда ребят. Если бы мы не рискнули, то не успели бы сходить на Эльбрус.

После отправки ребят домой я планировал перебраться в альпинистский лагерь «Уллугтау», расположенный в соседнем

ущелье Адыр-Су. Туда приехали днепропетровцы, и я собрался пройти с ними несколько интересных маршрутов уже, как говорится, для души. Однако, по семейным обстоятельствам пришлось возвращаться домой.

Анатолий
Брынза

Засновник — Дніпропетровський національний університет заочного транспорту імені В. Лазаряна.
Адреса редакції: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. Академіка Лазаряна, 2, к. 1201

Редколегія:
Корженевич І.П. — головний редактор,
Полішко Т.В. — редактор.
Контактні телефони: 47-19-66, 9-65 (ДІТТ)
E-mail: dit2000 @ a-teleport.com
Свідоцтво про реєстрацію
ДП №1071 від 27.08.2003 р.

Газета виходить щомісячно українською і російською мовами
Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції
Газета випускається на благодійних засадах, розповсюджується безкоштовно

Номер набрано і зверстано у редакції, надруковано в рекламно-видавничому відділі ДІТТ
Макет газети розташовано на сайті:
<http://www.ditrv.dp.ua>

Тираж 100 примірників